

numre, for så kan det enkelte folkeregister jo meget hurtigt finde ud af, om den person er død, eller om den person er levende. Det er ikke noget med, at man skal sende tingene frem og tilbage, det er folkeregisteret, der på en meget enkel måde lige løber personnumrene igennem og konstaterer, om det er levende, eller om det er døde personer, og hvis de er døde, så bliver vælgererklæringen sikkert kasseret. Og det stiller Enhedslisten jo ikke forslag om skal udgå.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil da håbe, at De Radikales stillingtagen ikke er betinget af misforståelser om, hvordan de faktiske forhold er i øjeblikket. Der er jo ingen tvivl om, at når der udfyldes en vælgererklæring, så er der tale om personnummer, navn, adresse og oven i købet adresse i en præcisionsgrad, så man ville forbavses, hvis man opdagede, hvad det var, der blev sendt retur. Der skal ikke meget til: en etageforandring er nok til, at en blanket bliver sendt retur. Så jeg håber virkelig ikke, at det er baggrunden for De Radikales stillingtagen.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg beder om en kort bemærkning for at gøre hr. Aage Brusgaard opmærksom på, at personnumrene altså også blev brugt i tiden før lovændringen, altså i årene frem mod 1989, hvor vi foretog den sidste ændring.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil bare sige tak til fru Jette Gottlieb for belæringen, jeg var ikke så godt inde i de regler. Det var bare det, jeg ville sige.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til SF og tak til Fremskridtspartiet for støtten til forslaget, og så vil jeg også sige, at ud over at antallet af partier, som nu støtter forslaget i forhold til tidligere, jo er steget fra to til tre - at det altså så at sige går den rigtige vej - så erkender jo faktisk både den socialdemokratiske og den konservative ordfører, at forslaget fjerner et overordentlig bureaukratisk element i valgloven; et overordentlig bureaukratisk element, som er til stor gene for partier, der forsøger at få lov til at stille op.

Og den erkendelse må man gå ud fra på et eller andet tidspunkt også fører til, at man tager problemet alvorligt, for problemet er jo, at hvis man som nyt parti ønsker at opstille til Folketinget, så skal man altså igennem en procedure, som skal nås på et år under meget vanskelige og bekostelige forhold. Og det kan jo ikke være nogen overraskelse, at nye partier netop har det problem, at økonomien ikke er stærk. Det vil i hvert fald være tilfældet, hvis det er partier, der udspringer af et eller andet græsrodsarbejde.

Det er således, at 1-års-fristen jo er indarbejdet i loven, så det er også en mulighed, at man kunne se på en løsning, der gik ud på at fjerne 1-års-fristen. Der er andre muligheder for at forbedre det her end lige nøjagtig det forslag, vi har fremsat.

Det, der bare piner mig at høre, er, at regeringspartierne, selv om de erkender, at dette her er bureaukratisk, så faktisk ikke anviser nogen som helst løsning. Vi har da anvist en løsning, men hvis det er sådan, at regeringspartierne kan pege på en anden løsning, der er lige så tilfredsstillende eller bare går noget af vejen, så vil vi jo gerne være med til at kigge på det.

En mulighed kunne være at kigge på 1-års-reglen. For hvis man afskaffer denne, så får man dog i hvert fald længere tid til at løse problemet - man vil kunne arbejde en hel valgperiode! Så der er muligheder, hvis viljen er der, og hvis det er rigtigt, som jeg har opfattet det, at man erkender, at der rent faktisk er et problem, men at man mener, at det forslag, vi har stillet, måske går for vidt med hensyn til at løse problemet, så er det da muligt, at man kunne finde noget, som kunne løse det et stykke ad vejen. Og dér er 1-års-reglen en mulighed.

Man kan måske finde andre muligheder, men det, som jeg synes er helt urimeligt, er, hvis man kan konstatere, at et flertal i Folketinget faktisk mener, at her er en bureaukratisk regel, der i realiteten gør det praktisk talt umuligt for nye partier at stille op. Det er rigtigt, at der findes et eksempel - og det er et overordentlig dygtigt parti, som udgør dette eksempel - men det er undtagelsen, der bekræfter reglen, vil jeg godt have lov til at sige. Det kan man ikke gå ud fra kan ske igen. Så det, man i realiteten har besluttet fra flertallets side, er at gøre det umuligt at opstille. Det synes jeg man skal se i øjnene. Det kræver en overordentlig velfungerende organisation at overvinde den barriere.

Jeg vil opfordre til, at de, der erkender, at dette her er bureaukratisk - og dermed altså også